

**СЛЕДВАХМЕ ЛИ ХИТРО
ИЗМИСЛЕНИ БАСНИ?**

Робърт Уилънг

Робърт Дж. Уилънд

Следвахме ли хитро измислени басни?

Ежедневната от книгата на Даниил

Оригинал: 1984 г.

Ревизирана: 2002 г.

Отпечатана в Австралия от Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

Електронна версия достъпна на български на
maranathamedia.bg

Възможно ли е нещо, за което е писал пророк Даниил, да е толкова незначително, колкото изгубен пирон на подкова?

Иисус иска от нас да „четем“ и „разбираме“ Даниил. Близко до великия център на доктрината за светилището, от която е създадена Църквата на Адвентистите от Седмия Ден, стои малката пророческа подробност за „ежедневната.“ Даниил ѝ придава голяма важност, говорейки за нея пет пъти в глави 8-ма, 11-та, и 12-та — всеки случай в различен контекст.

Пионерите на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден са имали едно ясно и състоятелно разбиране за „ежедневната“, което е фигурирало в теологическото зараждане на този народ. Техният възглед е напълно изоставен днес. Поради липсата на това разбиране на пионерите (което Елън Уайт подкрепя), се е създадо объркване в много умове на Адвентистите от Седмия Ден, относно жизнено важното учение за светилището. Загубата може да е неизмерима.

“Поради липсата на пирон бе загубена подковата; поради липсата на подкова, се загуби конят; поради липсата на кон, ездачът бе загубен; поради липсата на ездач, битката бе изгубена.”

— Бенджамин Франклин, 1758 г.

Робърт Дж. Уилънд

Съдържание

Представяне	/5
Предговор	/ 6
Нашият настоящ проблем	/ 8
Значимостта на “ЕЖЕДНЕВНАТА” (Ха Тамид)	/ 9
Историческото напрежение между двата възгледа	/ 10
Лингвистично и контекстуално изследване на „Ежедневната“	/ 15
Исторически подход към „ежедневната“	/ 19
Дали юдеите по време на вавилонския плен са разбирали ХА ТАМИД като идиом за езичеството?	/ 22
Заключение	/ 25
Приложение А – Изявлението на Елън Уайт от 1851 г.	/ 30
Приложение Б – Един буквален превод на ха Тамид	/ 31
Приложение В – Ние адвентисти от седмия ден ли сме, или баптисти от седмия ден?	/ 32
Приложение Г – Кратки биографични подробности за спо- менатите личности	/ 33
Писмо на Джилбърт до Уошбърн	/ 36
Едно интервю със сестра Уайт на Св. Елена, 8-ми юни, 1910 г.	/ 37

Представяне

Темата за Ежедневната в адвентизма изисква определено време, за да може да се оцени нейната значимост. Макар че изглежда незначителна, тя играе критично важна роля по отношение на централния стълб на нашата вяра, който се съдържа в декларацията: “До 2300 денонощия светилището ще се очисти.”

Нейното тълкуване оказва влияние в няколко аспекта:

1. Един последователен метод за изучаване на Библията споредправилата на Милър.
2. Едно цялостно схващане на книгата Даниил и разбиране на връзката между Даниил и Откровение.
3. Едно познание върху еврейските нюанси в ключовите пасажии от Даниил.
4. Една съзнателност спрямо адвентната история, основите на движението и картата от 1843 г.
5. Значимостта на ангела, който обявява, че *няма да има повече време*.
6. Едно схващане за отпадането от вестта от 1888 г., и това как един основен играч в съпротивата е успял да окаже влияние по този въпрос върху двамата основни вестители.
7. Историята на адвентната църква около 1910 г.

Това са някои от основните въпроси, които имат отношение. Едва през последните няколко години започнах наистина да оценявам колко критично важна е темата за *Ежедневната*, когато става въпрос за затвърждаването върху адвентната основа на вярата.

Старейшината Робърт Уилънд предоставя едно проникновено изследване на този въпрос, което трябва да бъде прочетено от всеки мислещ адвентист. Изследването му трябва да бъде прочитано няколко пъти, за да се схванат предоставяните от него по-дълбоки изводи. Молитвата ми е, то да събуди молитстващия изследовател на Библията за жизненоважната роля, която играе Ежедневната в адвентната доктринална система.

Ейдриън Ибънс

Преговор

“Правилното разбиране на небесното светилище основата на нашата вяра.

“Този въпрос [светилището] ... е централният стълб, който поддържа структурата на нашата позиция в това настоящо време.”

*(Елън Г. Уайт, Евангелизъм – с. 221;
Писмо 126, 1897 г.).*

Всички сме чували онази историята за капитана на кораб, който внимателно направлявал своя скъпоценен плавателен съд през опасните води, използвайки компас. Но независимо от неговите най-старателни усилия, плавателният съд се разбил в скалите и потънал. Следствието проучило компаса на кораба.

Било разкрито, че някой, който бил почитвал дървената каса, е оставил по невнимание едно парче от нож пхнато в един процеп. То отклонило компаса, достатъчно, за да поведе плавателния съд към скалите.

Ако някоя от фундаменталните доктрини на църквата на адвентистите от седмия ден може да бъде сравнена с корабен компас, то това е истината за светилището. Този очерк показва, че един от нашите видни ръководители от миналото поколение, отклонил нашия компас чрез едно фалшиво тълкувание, което било прието безкритично и неразумно от поколенията на нашите учени. Неподозирани от нас, това завлякло учените Бринсмийд-Форд-Котрел към едно отхвърляне на библейската подкрепа за очистването на небесното светилище в 1844 г. Те наследили един фалшив компас. Такава е съдържашата се тук теза.

Даниил 8-ма и 9-та глави са осигурили насока за тази църква като компас, който насочва кораб. Нашите пионери били напълно единодушни в своето разбиране по този въпрос. Един ключов елемент била символиката на Даниил за „ежедневната“, която била отнета от малкия рог. Това което те видели, заключило 1844 г. в Даниил 8:14, превръщайки небесното светилище в единствен-

ното, което би могло да бъде очистено, или оправдано. Историята показва, че възгледът на пионерите е бил практически поддържан единодушно от нашия народ приблизително до 1900 г., и се е радвал на лансирането му от Елън Уайт (*Ранни писания* – с. 74, 75 в оригинал / Гл. 18 Времето на събирането – Параграф 1). Тогава настъпила една промяна. Била ли е опустошителна?

Този очерк показва, че Луис Р. Конради е отклонил нашия компас, въвеждайки своя нов възглед през 1900 г. Един от първите, който приема този възглед, Е. Дж. Уагонър, незабавно отхвърлил Елън Уайт, защото видял ясно, че тя издига възгледа на пионерите. Това било началото на неговото отстъпничество. После Прескът възприел възгледа на Конради, последван от А. Дж. Даниелс, президентът на Генералната конференция. Те двамата дали широка гласност на новия възглед, въпреки съвета на Елън Уайт. С времето, Конради отстъпил напълно, а в края Прескът буквално изоставил доктрината за светилището. Други такива били Белинджър, Флетчър, Грийв – една нишка на съмнението – запис за нова светлина.

Мнозина не достигнали логическия край във възгледа на Конради. Но някои от нашите способни учени го достигнали, и той се оказал едно съкращаване, което превръщало събитието с Антиох Епифан от 168 г. пр. Хр. в необходимо “първично” изпълнение на пророчеството от Даниил 8-ма глава. В тяхната схема няма място за приложение на 1844 г. Освен чрез едно скалъпено „вторично“ или “апотелезматично” изпълнение. На това се гледа като на “запазващо фасадата” средство, което е открито осмивано от неадвентните теолози, а сега и от някои от нашите собствени, на основата на Елън Уайт.

Трябва да признаем, че църквата на Адвентистите от Седмия ден все още не е известила на света за глуповатите приложения относно промяната на Христовата служба като Първосвещеник през 1844 г. Освен това, нашата ревност в прогласяването на вестта значително е намаляла заради тези вътрешни несполуки. Как се очаква да убедим света в една доктрина в която не сме сигурни самите ние?

Нашият настоящ проблем

1. Опоненти отвън и ревизионистите отвътре използват “1844”, за да отрекат библейската основа за съществуването на църквата на Адвентистите от Седмия ден:
 - а. Харолд Линдзел: Ако 1844-та не е библейска, няма „адекватна основа за съществуването на Адвентистите от Седмия ден.” (той би ни заличил от лицето на земята).
 - б. Доналд Барнхаус: “Били сте основани на една лъжа... Адвентистите от Седмия Ден ще трябва да се върнат в същата позиция като мормоните.”
 - в. Х. Олсън: “Цялата структура на 1844 г. се разпада.”
 - г. Реймънд Котрел: “Няма библейска подкрепа за 1844 г.” (освен от Елън Уайт). През февруари на 2002 г., има дори по-сурова критика на нашата доктрина за светилището.
 - д. Норман Джарнс: “Фундаменталният стълб на църквата на Адвентистите от Седмия ден е ... основан на събитието от 22-ри октомври 1844 г. и когато то си отива, отива си и традиционният Адвентизъм.”
 - е. Елън Уайт е съгласна, че ЦАСД е била основана върху разбирането за Даниил 8:11-14. Доктрината за светилището (с 1844 г.) е “основата на нашата вяра,” “централният стълб, който поддържа структурата на нашата позиция,” “самата вест, която ни е направила един отделен народ, ... и е придала характер и сила на делото ни.” (Писмо 126, 1897 г.; Евангелизъм – с. 221-225).

Значимостта на (Ха Тамуг) „ЕЖЕДНЕВНАТА/ПОСТОЯННАТА“

1. От времето на Макавеите, възгледът на юдеите, католиците и протестантите е, че това е: постоянната свещеническа служба в Господното светилище.
 - а. Този възглед е критично важен за идентифицирането на Антиох Епифан като малкия рог.
 - б. Ако ранните адвентисти са го разбирали по този начин, те щяха да бъдат принудени да признаят Антиох като първичното изпълнение; никакво движение на „Среднощния вик“ от 1844 г. не би могло да се развие тогава.
 - в. Напълно свежият подход на Милър към „ежедневната“ е бил установен и заключен в 2300 денонощия като години, и довел до установяването на края на пророчеството през 1844 г.
2. Милър и останалите участници от 1844 г. били напълно еднородни в своето гледище, че „ежедневната“ е езичество, което след това било заместено от папството; това бил един необикновен възглед, който пленявал вниманието.
 - а. Елън Уайт го лансирала (Ранни писания – с. 75 в оригинал, гл. 18 Времето на събирането - Параграф 3); това е едно ясно твърдение. (Виж приложение А) След голямото разочарование този възглед бил от основно значение, за опазване на ранните адвентисти от отричане на вярата им в движението от 1844 г.
 - б. Адвентистите от 19-то столетие били напълно единни в този възглед.
3. Но в началото на 20-ти век, „новият възглед“ на Конради успял да плени почти всички Адвентисти от Седмия Ден. Той поддържал, че:
 - а. „Ежедневната“ е службата на символизирания Първосвещеник, което било „отнето“ от папството. Принципно този възглед е идентичен с възгледа за Антиох Епифан: понеже той вижда впапството едно символично изпълнение, докато Антиох конституира самия предобраз.

- б. По такъв начин, не е възможно последователно да се изключи Антиох; той трябва да бъде сметен като „първичното“ изпълнение, възнамерявано от Светия Дух. Разумът и логиката улесняват виждането му като специално приложение. Такова е силното настояване на Джон Ф. Уалвурд.¹
- а. Възгледът на Конради станал пленник на принципа на адвентистите от седмия ден за предобраз/образ.
- б. Виждана в тази светлина, настоящата агитация срещу светилището става естествен резултат от възприемането на „новия възглед“ преди 75 години. Принципно тя оправдава анти адвентизма от епохата на Милър в 1844 г. Ако папството наистина е „отнело“ Първосвещеническата служба на Христос, Антиох трябва да бъде първото, или изначалното приложение на пророчеството. (Това била ясната и дори дръзка позиция на Дезмънд Форд, така както е представена в магистърската му теза в Университета Ендрюс преди началото на неговата метеоритна кариера като адвентист от седмия ден.)

Историческото напрежение между двата възгледа

1. Милър достигнал до своето гледище контекстуално и исторически:
 - а. Той виждал 2 Солунци 2:3-7 като коментар на Даниил 8:11-13.
 - б. Тезата на Фрум, че неговият възглед за „ежедневната“ е бил обвързан с погрешната му идея за 666 не е валидна; няма логическа зависимост.
 - в. Дж. Н. Ендрюс смятал „ежедневната“ за една зла, запустителна сила; всички ранни пионери били единодушни в този възглед.
 - г. Джеймс Уайт подкрепял възгледа на пионерите: (виж

¹ Даниил: Ключът към пророческото Откровение – с. 184ff;
Теологическа Семинария в Далас

неговите проповеди за Идването и Царството на нашия Господ [1870 г.], с. 108-125).

- д. Всички, които били доживели от времето на пионери-те, се обединили срещу възгледа на Конради: Хаскъл, Лафбъроу, Смит и дори Елън Уайт. Силата на тяхната опозиция вероятно показвала убеждението, че това в крайна сметка щяло да доведе като резултат до една пробойна в 1844 г. и в доктрината за светилището, така както сега бил направил и Котрел.²
2. „Новият възглед“ на Конради произлязъл от опозицията му спрямо вестта от 1888 г. И идентифицирането на Лутер като прогласител на „истинската трета ангелска вест.“ Той премахва концепцията на Уагонър и Джоунс за оправдане чрез вяра.³
 - а. Конради бил един от водещите, които презирали вестта в Минеаполис от 1888 г.⁴
 - б. Той признал своята дългогодишна опозиция срещу Елън Уайт.
 - в. По-късното му отстъпничество произлязло от „новия му възглед;“ не могъл да избегне неговата логика.
 - г. Е. Дж. Уагонър изоставил своята увереност в Елън Уайт при неговото приемане на Конрадиевия възглед: Той казал: “Ранни писания говорят по един най-ясен и решителен начин за стария възглед”. “О. А. Джонсън показва по най-ясен начин, че Свидетелствата поддържат преподавания от Смит възглед.”⁵ Това било началото на сериозното пропадане на Уагонър.
 - а. Уагонър учел Прескът на „новия възглед“, Прескът научил Даниелс; двамата се опитали да спечелят У. К.

2 Виж Книжката на Котрел от 9-ти февруари, 2002 г. „Доктрината за светилището – Предимство или Вероятност?“ (Адвентен Форум Сан Диего).

3 *Основателите на Деноминацията на Адвентистите от Седмия Ден* – с. 60-62

4 Фрум. *Движение на съдбата* – с. 248; изд. 1972 г.

5 Писмо, 22-ри ноември, 1909 г.

Уайт, за изумлениена майка му.

- б. Противопоставяйки се на Ранни писания с. 74, 75, Даниелс го обявил за едно „несъвършено твърдение.“ Това бил източник на неговото затруднение в поддържането на една положителна представа за Духа на пророчеството по време на библейската Конференция от 1919 г.
 - в. Даниелс и Прескът обърнали почти цялото ръководство и учителите от колежа към „новия възглед.“ Х. М. С. Ричардс старши, бил последният евангелист, който използвал „Даниил и Откровение“ на Смит.
3. Редакцията на книгата на Смит през 1945 г. наложила едно повторно изучаване на „ежедневната.“
 - а. Редакторите са единодушни в приемането на новия възглед, но те не могли да принудят Смит да поучава онова което не е вярвал.
 - б. Резултатът: възгледът на пионерите се появява отново, но с добавена историческа подкрепа за 508 г. сл. Хр. като начало на 1290 години.
 4. Елън Уайт и „ежедневната“
 - а. В статия от Енциклопедия на ЦАСД⁶ се цитира Даниелс, който докладва, че тя не е предложила никакво възражение срещу „новия възглед“ и по този начин се предполага, че тя го е подкрепила. Бивайки самият той силно вярващ в „новия възглед“, той може да я е разбрал погрешно. Никакво доказателство не подкрепя мнението, че тя си е променила възгледа.
 - б. Ф. К. Джилбърт, един еврейски учен, докладва, че на 8-ми юни, 1910 г. тя му е казала, че агитацията на новия възглед била „схемана дявола.“ (Виж неговия „Доклад на интервю“ в приложението). През 1908 г. тя казала на Прескът, че Бог е позволил възгледът на пионерите и че той не е „една грешка“. Би ли могъл Джилбърт, който бил силен вярващ в стария възглед, също да я е разбрал неправилно? Възможно е, но неговия собст-

6 Енциклопедия на Адвентистите от Седмия Ден – с. 369

вен възглед се основавал на еврейската лингвистика, а не на твърденията на Елън Уайт. Той бил много по-позитивен в своите цитирания на Елън Г. Уайт отколкото Даниелс. Той записал интервюто си на следващия ден, докато Даниелс чакал няколко десетилетия.

Образът на Джилбърт не бил осквернен от съмнения относно Елън Уайт.

- v. Нейните съвети от 1910 г.⁷ не установили въпроса, нито по единия, нито по другия начин:
 - i. Тя осъжда спора, но особено оплаква агитацията за „новия възглед.“
 - ii. “Мълчанието е красноречие” не представлява лансиране на „новия възглед“; тя никога не се е радвала на „мълчание“ докато възгледът на пионерите е бил преподаван през всички онези десетилетия.
 - iii. Не използвайте „моите писания“, за да „установявате“ въпроса; съветва братята да се събират, да изучават Библията и да стигат до съгласие върху библейски и лингвистични основания (това не означава, че е била неутрална).
 - iv. Нищо от тези съвети през 1910 г. не обезсърчава по-нататъшното внимателно изучаване на този въпрос във времена на криза като настоящата опозиция срещу светилището.
 - v. Основната тенденция в службата на нейния живот била да подкрепя водителството на Господ в ученията на пионерите от ранните ни години.
5. У. Х. Олсън силно застъпва идеята, че логически новият възглед изисква отхвърляне на Елън Уайт, понеже той размива позицията за 1844 г.: “Цялата структура за 1844 г. безнадеждно се разпада.”⁸

7 *Избрани вестни*. Том 1, с. 164-168

8 Пророчеството за 2300 денонощия – с. 44, 51, 52.

6. Няма подкрепа за „новия възглед“ в писанията на Елън Уайт; единственото й твърдение⁹ подкрепя възгледа на пионерите; тя многократно осъжда агитацията на „новия възглед;“ Съветът ѝ е: изучавайте Библията като честни християни, установете въпроса там; поискала Джилбърт да помогне на братята да разберат това.
7. Тя осъзнава, че единият възглед е верен, а другият е неверен, защото има един възглед, който тя нарекла “правилния възглед,” “истинското значение на „ежедневната””¹⁰; следователно, това не е някакватривиална безсмислица.
8. Агитацията в полза на „новия възглед“ е това, което е създадо ненужен и нещастен спор, който никога не е съществувал преди Конрадиевия възглед.¹¹
9. Напрежението е неизбежно, когато два възгледа са диаметрално противоположни.
 - а. Пионерите виждат „ежедневната“ като делото на Сатана, езическото зло - въздигнато и асимилирано¹² в нещо по-лошо – папството.
 - б. „Новият възглед“ представя „ежедневната“ като делото на Христос; Неговата Първосвещеническа служба е премахната успешно от Сатана. Никакви два възгледа не биха могли да бъдат по-далече един от друг.
 - в. Един повърхностен прочит на Даниил 8:11-13 изглежда клони към „новия възглед“ главно поради преводачите поддръжници на възгледа за Антиох; Внимателното зачитане на еврейския израз *ха тамид* в 11:31 и 12:11,¹² създава нерешими проблеми при този възглед.¹³

9 Ранни писания – с. 74, 75.

10 Ранни писания, с. 74; Избрани вести. Том 1, с. 164

11 Избрани вести – том 1, с. 164-168.

12 Бележка на редактора: Това още може да бъде възприето като източник и канал, където езическото е увеличено и разширено, чрез папството.

13 Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 4, с. 881.

Лингвистично и контекстуално изследване на „ежедневната“

Буквалният еврейски на петте пасажа в Даниил, съдържащи „ежедневната“ представят големи трудности за „новия възглед“:

1. В Дан. 8:11, глаголет е *рум*, чието първично значение не е „премахна“, а „възвиши“, „да отиде на високо“, „да издигне“ (всяка употреба на тази дума в Стария завет има имплицитно това значение в нейния контекст).
 - а. Ключовата мисъл в този стих: издигане, въздигане, или възвишаване на малкия рог. В процеса на грандиозно израстване като на гъба, със своето издигане на власт, той въздига, повдига нагоре, или асимилира *ха тамид*.
 - б. Законът за първото споменаване изисква особено внимание към глаголет използван с *ха тамид*. Това е „видението“ (*хазон*); всяко следващо споменаване на *ха тамид* е „преговорът“ (марех).
 - в. Други употреби на *рум* се намират в Даниил 4:37; 5:19, 23; 11:36.
 - г. Глаголет *рум* не е в последователност с премахването на жертвите от Ерусалимския храм от страна на Антиох; той не ги е издигнал, вдигнал или възвишил.
 - д. *Рум* е в еднаква непоследователност с осъщественото от папството премахване, фалшификат, или премахване на Христовата служба; то не е издигнало, вдигнало, или възвишило по никакъв начин службата на Христос—а по-скоро е направило обратното.
 - е. Може би най-ясният съвременен превод на *рум* в този контекст е да „внедри“ или да „асимилира.“ Елън Уайт казва, че папството „внедрило“ езичеството¹⁴ и езичеството му отстъпило място.¹⁵
 - ж. Използваната в Левит дума *рум* описва как свещениците обират и изнасят мазнината от трупове на жи-

14 Елън Уайт. Великата борба, с. 49, 50 в оригинал / гл. 3 Ера на духовен мрак - Параграф 2

15 Пак там – с. 54 в оригинал / Параграф 15

вотните. Това не идентифицира Данииловата ха тамид с левитските „ежедневни жертви“ на светилището или храма.

- з. Думата „светилище“ в 11-ти стих е *микдаш*, и е различна от *кодеш* в 14-ти стих. *Микдаш* може да се отнася за мястото посветено на Сатана.¹⁶
 - и. Думата „Светилище“ в стих 14 е *кодеш*, и няма същото значение; *микдаш* означава „всяко посветено място“ и обикновено изисква контекстуален или наречитативен обозначител, дори и когато се използва във връзка с Господното светилище. Във 2 Летописи 36:17 се използва пренебрежително по отношение на „тяхното светилище,“ т. е. това на неверните юдеи, така както по подобен начин Езекиил говори за „светилището“ на Сатана (*микдаш*, 28:18). За разлика от него, *кодеш*, се отнася изключително и само за истинското светилище на Господ и обикновено без наречитативно обозначение. Данииловата употреба на тези две съществителни в четири стиха е от значение.
 - й. Думата за „място“ е необикновена; означава „основа“ или „щаб квартира“. Лингвистичното доказателство би могло да подкрепя възгледа на пионерите, че *микдаш* тук е посветено място (или храм) на езичеството, град Рим.
 - к. Обикновената дума за премахвам или отнемам е *адах*, и тя не е използвана в 8:11 (срв. 5:20; 7:26).
2. Даниил 8:12: докато ха тамид е „издигната,“ истината е „съборена/тръшната;“ и поставеното срещу ха тамид „множество“ е представено като една земна сила — неподходящ начин за описание премахването на Христовата небесна служба.
 - а. Използваната срещу ха тамид бе паша сила е буквално „продължаването в престъпление.“ по този начин, еврейският идентифицира ха тамид като едно зло нещо и това не може да се отнася за Христос. (Ос-

16 Исая 16:12; Езекиил 28:18; използвано пренебрежително в Езекиил 21:2.

вен това никоя земна сила не би могла да премахне Неговата Първосвещеническа служба.)

- б. Преводачите, които поддържат тезата за Антиох Епифан са манипулирали еврейската дума *бе* [в] така че да започне да означава “по причина на престъплението” вместо “в престъплението.”
3. Даниил 8:13: буквално, “Колко дълго е видението, ха тамид, запустяващото нечестие, предаването за потъпкване, както на светилището (*кодеш*), така и на множеството?”
 - а. Постава и *ха тамид* в съпоставка със „запустяващото нечестие.” Това подкрепя идеята на Дж. Н. Ендрюс за „двете запустяващи сили“ споменати тук.
 - б. Защо сега Даниил използва *кодеш* вместо *микдаш*, която използва в 11-ти стих? Това показва, че той има в предвид възгледа на пионерите.
4. Даниил 11:31: буквално, “Военна мощ ще застане на негова страна, и те ще опозорят (обезчестят) микдаш на военното убежище (бастион, убежище срещу военната агресия) и ще премахнат (*сур*, а не *рум*) *ха тамид* и ще поставят мерзостта, която запустява.”
 - а. Правдоподобно би могло да се приложи за военната атака на Антиох върху Ерусалимския храм, но няма смисъл, когато се прилага към Първосвещеническата служба на Христос, която не може да бъде засегната от военна сила. Глаголът *сур* никога не се използва символично за отнемане на нещо от умовете на хората.
 - б. Глаголът *сур* дефинира употребата на *микдаш* от Даниил в 8:11 като военен бастион на *ха тамид*. По този начин, това не може да съответства на небесното светилище.
 - в. Глаголът *сур* е подходящ за премахването на езичество като политическа или военна сила, противопоставяща се на папството. Нейното духовно внедряване в папството е обозначено от глаголарум в 8:11. Това дълбоко проникновение е много важно в развитието на християнската история.

- г. “Светилището на силата” (*микдаш* с *маоз*) е „военна крепост,” една фраза, която не е подходяща за небесното светилище; в начина по който *маоз* се използва от Даниил тя винаги означава военна крепост на политическо укрепление (11:1, 7, 10, 19, 31, 38, 39).
5. Даниил 12:11: дефинира едно определено време за политическото или военно премахване на *ха тамид*, за да се установи папството; разпознаване съществената роля на 1260 дни за истинското идентифициране на *ха тамид*.
- а. Поддръжниците на „новия възглед“ не могат да обяснят това. Това признание е от голямо значение.¹⁷
- б. Всички поддръжници на възгледа за Антиох тук нагизват в една безнадеждна тиня от объркване. Вижте който и да е неадвентен коментар.
- в. 150 години на адвентно тълкувание все още виждат 508 г. сл. Хр. като разумно приложение; ревизираната книга Даниил и Откровение на Смит поддържа тази дата с допълнително доказателство, непознато по неговото време.
- г. 508 г. сл. Хр. не се отнася за *рум* дейността на папството в 8:11 като издигане или внедряване на езичеството в папството, но на неговото политическо, военно премахване на езичеството като препятствие за светското върховенство на папството. Това е идентифицирането, което пионерите осъществили във връзка с „премахването“ от 2 Солунци 2:6, 7.
- д. Логическото разширение на „новия възглед“ (Антиох) е да се тълкува, че 2300, 1290, и 1335 дни са буквални; или дори да се игнорира 1290 и 1335 дневния аспект на *ха тамид*, оставяйки по този начин Даниил да се провали в една безсмислена пустиня на спекулация и безполезна. Например, в книгата *Бог се грижи, на Марвин Максвел, споменаването на ежедневната“* в Даниил 12-та глава е напълно премахнато, лишавайки читателя от всяко разбиране за 1290 и 1335 „дни.“ Това е едно ярко съвременно доказателство за грозещото

17 Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 4, с. 881.

объркване на „новия възглед“.

Когато Даниил говори по един непогрешим начин за продължителните или ежедневни служби в храма, той не използва *ха тамид*, а *зебах* и *минхах* („жертвата и приноса [да престанат],“ в Даниил 9:27). Няма лингвистично или контекстуално доказателство, че той е замислял тези термини като синоними на *ха тамид*. Нещо повече, ако *ха тамид* се отнася за храмовата служба, която „престанала“ в средата на 70-та седмица, как тя би могла да бъде „премахната“ столетия по-късно от малкия рог? Ако в 8:11, 12, 13; 11:31 и 12:11 той е искал да говори за ежедневните или постоянните храмови служби, защо да не бъде последователен и да използва *зебах* и *минхах*?

Исторически подход към „ежедневната“

1. Историята представя едно внезапно феноменално разпадане на езичеството, което било заместено от метеоритното възкачване във власт на папството:

а. Виж творбата на Августин - *Градът на Бога* – един коментар на това изумително историческо развитие.

б. Езическите Римляни окайвали обсадата на Рим през 410 г. сл. Хр. и приписвали бедствието на триумфа на католическото християнство над езичеството. Дж. Н. Ендрюс и пионерите гледали на Рим като на едно обезчестено езическо „святилище“ или „посветено място“ (*микдаш*) от Даниил 11:31.

Лингвистично, това е възможно; но то е също и исторически оправдано.

в. А. Б. Брус: „Езичеството е едно постоянно засенчване на Божествената благодат.“¹⁸

г. „Колкото повече християнството замествало езическото богослужение, толкова повече то асимилирало елементите на езичеството.“¹⁹

2. Дали Павел е имал предвид този преход и асими-

18 Галилейско евангелие, с. 96.

19 История на света, с. 617.

лиране на езичеството в Рим във 2 Солунци 2:6, 7? Ако не, тогава откъде е взел тази идея за „премахването“?

- а. Елн Уайт твърдо идентифицира неговия „човек на греха“ с папството. Каква е нейната причина за това? Библейската екзегетика.
- б. Вероятно Павел коментира Даниил 8:11-13; 11:31.
- в. Исус със сигурност е поучавал учениците Си за значимостта на Данииловите пророчества (Матей 14:15; Лука 24:27, 44, 45; Деяния 1:3).

3. Дали в Откровение 13:1, 2 Йоан загатва за това развитие?

- а. Ранните адвентисти са разбирали този пасаж от Откровението точно така. Императорите, от Константин до Юстиниан, позволили на римския епископ да се сдобие с политическа сила.
- б. И така, змеят бил езическият Рим; звярът, папският Рим.
- в. „Престолът на змея,“ град Рим, бил бившият бастион на езичеството, духовен наследник на старото вавилонско езичествов дните на Йоан, което обхванало и юдеите в тяхното изгнаничество във Вавилон. Йоан би могъл да се е позовавал на *микдаш* от Даниил 8:11 и 11:31.
- г. По един ясен начин, древните схващали Рим като продължител на центровете на вавилонското езическо богослужение; в Римския пантеон един поклонник от Изтока се е чувствал у дома.

4. Историческият коментар на *Великата борба* би могъл да е в хармония с възгледа на пионерите върху Даниил 8:11: “Делото на покварата напредваше бързо. Макар че изглеждаше победено, **езичеството стана победител**. Неговият дух контролираше църквата. Неговите доктрини, церемонии и суеверия **бяха внедрени във вярата** и поклонението на изповядващите се за последователи на Христос. ...

Езичеството бе дало място на папството.”²⁰

5. Макар че езичеството беше „въздигнато“ (Еврейски, *рум*) от

²⁰ *Великата борба*, с. 50, 54, Гл. 3 Епоха на духовна тъмнина – Параграф 16 (акцентът е добавен).

папството, и бе „премахнато“ политически и военно (Еврейски, *сур*), никога не би могло даима действително „премахване“ на службата на Христос в небесното светилище?

- а. Когато Даниил говорил за това как папството променя Божия закон, той внимателно заявил, че това било само един опит: “той ще замисли да промени времена и закони” (Даниил 7:25). За разлика от това, той не казва, че „малкият рог“ ще „замисли“ да премахне *ха тамид*. „Новият възглед“ всъщност казва, че той я премахва.
- б. Наситеният акцент на писанието: никаква земна, или пъклена сила не може действително да „премахне“ първосвещеническата служба на Христос (Евреи 4:14-17; 5:6; 6:19, 20; 7:24, 25; 8:1, и т. н.). Да се внушава другояче би било богохулство.
- в. Освен това, папството никога не е премахвало службата на Христос от умовете на истинските християни, защото те запазили вярата си чиста през време на Мрачните векове.²¹
- г. Папството не би могло да „премахне“ Христовата служба от умовете на отстъпилите, или дезинформираните поддръжници, защото те никога не са имали истинско разбиране за Неговата служба. Писмото на Христос до „Тиатир“ (Откровение 2:18-29) не е до папството, а до истинските последователи на Христос по това време. Няма намек за това че Неговата небесна служба наистина била премахвана някога.
- д. Ако папството всъщност е премахнало службата на Христос от умовете на хората (както са казвали поддръжниците на „новия възглед“), логически би следвало, че Реформацията от 16-то столетия я е възстановило.
 - і. Това би утвърдило оспорването на Линдзел, Барнхаус, Уалвуурд и Конради, че 1844 г. е една безсмислена тривиалност; че няма извинение за съществуването на църквата на Адвентистите от седмия Ден. Отново „новият възглед“ се представя като подривен за Адвентизма от Седмия Ден.

21 Виж *Великата борба*, с. 61, 74, 75, гл. 4 Валдензите – Парграф 1, 39, 42

- i. Ако „новият възглед“ е правилен, логически би следвало, че това което е било „възстановено“ или „оправдано“ през 1844 г. е било същата служба, която по-рано е премахната от папството, тоест службата на Христос като Първосвещеник в първото отделение. 1844 г. възцарява една нова служба за второто отделение.
 - i. И в двата случая, „новият възглед“ на Конради логически гравитира около едно отричане на Адвентизма от Седмия Ден и е основополагащ за позициите на Котрел и Форд.
- б. Ако папството, насочвано от Сатана, всъщност би могло „да премахне“ службата на Христос като Първосвещеник, как би могъл Сатана да направи това след като той е бил „изгонен“ от небето по времето накръста (Откровение 12:13)?

Дали юеите по време на вавилонския плен саразбирали ХА ТАМИД като идиом за езичеството?

1. Съкрушителният проблем на изгнаничеството бил видимо-то превъзходство на езичеството над УНУН (Йехова). Това било едно ужасно нападение над вярата на юеите.
 - а. Сега Израил бил напълно подчинен на „световната езическа власт.“²² Предупрежденията на Мойсей се били изпълнили (Второзаконие 28:64-47).
 - б. Видимо езичеството триумфирало над завета на ЯХВЕ с Авраам. Вавилонският Бел бил „погълнал“ Юда като бонбон (Виж Еремия 51:34, 44).
 - в. Но *ежедневната* служба съществувала по време на изгнанието.
 - г. След заточението, никаква истинска служба *тамид* вече не била възстановявана някога понеже ковчегът на завета никога не бил върнат; следователно истинското присъствие на ЯХВЕ в Ерусалимското светилище никога не било възстановено в действителност (с из-

²² Кеил, с. 8

ключение на краткото лично посещение на Христос в Иродовия храм).

- д. Единствената възможна идентификация на *ха тамид* (забележете, един заместител, който никъде другаде не бил използван в Стария завет) по време на изгнаничеството е идиом обозначаващ постоянното, всепроникващо, и всеобхватноприсъствие на обкръжаващото езичество. То било гибелно за Израил в неговото заточение и един постоянен дразнител, сериозна грижа и предизвикателство за вярата им в ЯХВЕ.
2. Постоянният и преобладаващ въпрос в умовете на юдеите в изгнание бил, „До кога“ това ужасно “непрестанно” езичество ще триумфира над ЯХВЕ?²³ Това било основното бреме на псалмите на заточението (*тамид* се използва редовно във връзка с езичеството). Обърнете внимание на грижата на Исая относно езическия *тамид* (Исаия 51:12- 14; 52:4-6; 65:1-3). Викът на писателите от времето на заточението бил: “Колко дълго ще продължава това неотмъстено зло *тамид*?”
 - а. Видението на Даниил 8-ма глава било дадено в отговор на това постоянно питане: ст. 13.
 - б. Изненадата и агонията на Даниил: той вижда езичеството асимилирано от една запустяваща сила, която запустявала дори още повече, по-лоша от самото него, защото сега тя претендирала, че е християнска сила. Единството създава “мерзостта, която докарва запустение.”
 - в. Буквалният еврейски на Дан. 8:11-14 представя една вест, която съответства на безпокойствата на юдейските заточеници и отговаря по един задоволителен начин на техните питання относно езичеството. Езическо-папското надмощие се превръща в грижа за Даниил. Окончателната победа на истината била определена като сигурна.

3. Само в Даниил *тамид* се използва с определителен член,

23 Виж Псалм 74:1, 3, 10, и т. н.; 79:5; 80:4; Захария 1:12.

т. е. „*ха тамид*“, „ежедневнаТА.“

- а. Цилиндърът на Кир използва подобен израз за означаване на езичеството (7-ми ред).
 - б. Без определителен член, *тамид* бил използван редовно във времената на заточението като една запустяваща сила.²⁴ Било е естествено *ха тамид*, включвайки употребата на уникален обозначител да бъде въведен през време на заточението като идиом за езичеството.
 - в. Нито Езекиил, нито някой друг автор на Библията, използва *тамид* като съществително.
4. Пророк Даниил не е бил наивен; неговата грижа не е била просто за култовия ритуал в Ерусалимския храм. Като пророк, той бил човек с много зряло духовно възприятие.
- а. Преобладаващата грижа на всички вдъхновени пророци била свързана с личното сърдечно отношение към ЯХВЕ, а не към пробуждането на ритуалността.
 - б. Когато Давид съгрешил, Господ не „пожелал“ някакъв ритуал, илиежедневна „жертва.“ (Псалм 51:6, 16, 17).
 - в. Еремия се отнесъл с пренебрежение към прекаляването с техните култови и ежедневни жертви. (Ер. 7:1-14, и т. н.). Всъщност Господ „намразил“ храмовия култ (Виж Исая 1:14; Амос 5:21).
 - г. Истинските израилтяни не били загрижени за съживяването на храмовите култове или „ежедневната жертва“ (Осия 6:6; Михей 3:11; 6:6-8; Амос 5:21-27; Малахия 1:10). От времето на Мойсей, „ежедневната жертва“ в светилището сама по себе си не е имала етическа значимост; сърдечната религия била важна (Еремия 7:21- 26).
 - д. Как биха могли едни верни заточени евреи да са загрижени предимно за възстановяването на ритуалните култове? Как би могъл Бог да даде едно главно видение на Даниил, чийто основен фокус да бъде вниманието към прекъсването на един култов ритуал в който Той не е „благоволил“?

²⁴ Псалм 74:22, 23; Исая 52:5. Виж също Авдия 16; Наум 3:19; Авакуум 1:17.

- е. Култовото законничество и фанатизмът по времето на Макавеите допринесли за погрешното разбиране на Данииловото пророчество и приписването на ненужна значимост на Антиох Епифан.
- ж. Даниил упражнявал удивително влияние върху езическия свят; той гледал на Израил като на евангелизаторската агенция за „всичкисемейства на земята“ (Виж Битие 12:3). Неговата грижа била осъществяването на тази мисия; не култов ритуал, а това че юдеите по принцип не споделяли зрелостта на неговото видение.
- з. Даниил гледал на светилището като на един нагледен урок за космическия спасителен план, така както и останалите еврейски пророци. Доста успешно той би могъл да има, най-малкото, елементарна концепция за символизирания Ден на Умилоствението като очистване на светилището в небето, окончателния край на греха на света. Всъщност, познаването на небесния оригинал било обичайно.²⁵ Щом Авраам се е радвал да види Христовия ден, със сигурност и Даниил се е радвал на това. Евангелието е „вечно“.

Заклучение

1. Ако тази теза е правилна, тя ще защити адвентните пионери като хораспециално водени от Святия Дух.
 - а. Основата на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден (доктрината за светилището) почива на солидни лингвистични, контекстуални и исторически основи.
 - б. Адвентните пионери били първата група, която някога е реконструирала по правилен начин истинската важност на пророчеството от Даниил 8-ма глава (както го е възнамерявал Святия Дух).
 - в. Юдейската интерпретация за Антиох Епифан като малкия рог, е продукт на ранното отстъпление и неверие, още от времето на Макавеите.
 - г. Претеристичната интерпретация продължава като про-

25 Изход 25:8, 40; Псалм 20:1, 2, 6; Евреи 9:11.

дукт на папското неверие.

2. Логически, нашият „нов възглед“ е една апотелезматична прибавка към възгледа за Антиох Епифан.
 - а. Сирийският цар е предобраз, а папството – образ на малкия рог. б. Този възглед внася сериозни лингвистични и контекстуални проблеми.
 - в. Неговата несъстоятелност буквално представя Даниил като тема табу. Нашият народ (особено младите) е особено невеж относно книгата Даниил. Изнасят се малко проповеди върху пророчествата на Даниил. В този вакум напират твърденията на Котрел и Форд за Адвентната пророческа несъстоятелност, които са широко приемани от учени, чиито съмнения са твърде често приемани безкритично от миряните.
 - г. Резултатът: сериозно недоверие в 1844 г. и нашата уникална истина за светилището.
3. 1844 г. и 1888 г. са допълващи се дати. Ако едната стои, и другата стои; ако едната пада, неизбежно пада и другата. Ако едната изгуби значението си, неизбежно това се случва и с другата.
 - а. Настоящата пропаганда в адвентизма против 1844 г. винаги е придружена от една паралелна антипатия към вестта от 1888 г.²⁶
 - б. Както е било при Конради, неуспехът да се осъзнае уникалността на възгледа за оправдание чрез вяра от 1888 г. е подготовка за неуспех в оценяването на пророческата основа от 1844 г.
 - в. Вестта за оправдание чрез вяра от 1888 г. е интегрално свързана с учението за очистването на светилището; паралелно и по същество впоследователност с него.
 - г. Вестта от 1888 г. предоставила един духовен апел към доктрината за светилището, освобождавайки я от тес-

26 Бележка на редактора: Вестта за изследователния съд от 1844 г. прави така че законът да влезе по-пълно, за да може грехът да изобилства, но където изобилства грехът, благодатната вест от 1888 г. изобилства много повече. 1844 г. и 1888 г. са повторение на Йоан 1:17 и Римл. 5:20

ногръдото и егоцентрично законничество.²⁷

- д. Неуспехът да се оцени вестта от 1888 г. съдейства за продължаването на старата егоцентрична концепция на доктрината за светилището, подготвяйки пътя за широко разпространена вътрешна и външна критика на доктрината за светилището и изследователния съд. Възгледът от 1888 г. относно истините от 1844 г. е освежително Христоцентричен, а не един “застоял, безполезен” егоцентричен възглед заклеймен от външни и вътрешни опоненти.
4. Ако тази теза е правилна, възгледът на пионерите за „ежедневната“:
- а. По никакъв начин не ограничава духовната значимост надоктрината за светилището.
 - б. Установява 1844 г. и очистването на небесното светилище като единственото възможно лингвистично разбиране на Даниил 8:14.
 - в. Здравно ги заключава в изключителното позоваване на края на 2300 дни/години в християнската ера—т. е. 1844 г. сл. Хр.
 - г. Елиминира възможността от логическо връщане към Антиох Епифан или някакъв друг претеристичен възглед.
 - д. Премахва всички футуристични предположения за буквалноприлагане на 1260, 1290, 1335, и 2300 дни.
 - е. Поддържан е егзегетично, лингвистично и контекстуално, чрез еврейския текст.
 - ж. Представлява очевиден отклик на историята към пророчеството. з. Той е една изгубена истина, чийто час е настъпил, поради настоящата пропаганда срещу 1844 г. и светилището.
 - и. Той е простицък и по този начин лесен за разбиране. Обикновените хора по целия свят могат лесно да „видят“ принципа на отстъпилото християнство, което за-

27 Бележка на редактора: Тя поставя закона и евангелието в тяхната правилна връзка.

мества или асимилира езичеството като една историческа реалност и един продължаващ принцип, който се наблюдава дори и днес.

й. Възгледът на пионерите бил ясен и състоятелен, свързвайки Даниил 8-ма глава с 2 Солунци 2-ра глава, фокусирайки се върху това че 2300 дни са години. Няма препъни камък за ума.

5. Вярно е че никой юдейски, католически и протестантски коментар не подкрепя нашия възглед за ха тамид; но трябва ли това да ни пречи да го приемем?
 - а. Непоследователностите на популярния възглед въвличат всички тези коментари в една тиня от объркване и предположения.
 - б. Някои коментатори се опитват да реконструират или да пренапишат текста, за да го направят да пасне на техните предварителни, популярни теории. Това ние не можем да правим.
 - в. Не сме достойни да съществуваме ако не желаем да изповядаме истината, която очевидно е подкрепяна от Библията, независимо от неспособността на популярните църкви (или юдеите) да я видят.
 - г. Прякото лингвистично, контекстуално и историческо изложение натези пророчества ще предизвика уважението на разумните хора „във Вавилон.“ Няма нужда да се страхуваме от представянето на истината.
 - д. Нито един неадвентен християнски коментар не ни подкрепя по въпроса за съботната истина; трябва ли да изоставим тази истина заради страх от противопоставяне?
6. Макар че истината *ха тамид* е проста за разбиране, опозицията и дискусиите върху нея през десетилетията изглеждат са оказали объркващо и отклоняващо влияние. Ще откажем ли да я изучаваме отново заради страх от спор? Истината никога не причинява разединение; само заблудата прави това.
 - а. Почти общоприетият възглед на Конради сега ни е довел до сериозна криза във връзка със светилището,

1844 г., и позициите на Духа на пророчеството. Нашата генерална концепция за Данииловите пророчества е извън фокус.

- б. Не липсва интелигентност в църквата на Адвентистите от Седмия Ден; много умове се нуждаят от предизвикателството на по-дълбокото изучаване като алтернатива на преобладаващото прекомерно занимаване с развлечения и умствена и духовна стагнация по отношение на библейското изучаване.
 - в. Истината за очистването на небесното светилище е от несравнима важност за света и за вселената. Никакво усилие, време, или разходи, които могат да включват нейното установяване не могат да бъдат счестени за прехосване.
7. Ръкописът на Дезмънд Форд – *Ледников възглед* представя „ежедневната“ на Конради като жизнен фактор в оформянето на противните на 1844 г. възгледи на Белинджър, Флетчър, Снайд, Грийв, Бринсмийд, Хилгърт, Сибли, и на неговите собствени:
- а. Конради бил първият въвел този възглед при нас.²⁸
 - б. Белинджър признал, че Елън Уайт се е противопоставила на това.²⁹
 - в. Флетчър признал, че новият възглед бил съществен линк към неговото отхвърляне на доктрината за светилището.³⁰
 - г. Дж. Б. Стар се противопоставил на Флетчър, издигайки стария възглед за „ежедневната.“³¹
 - д. Форд свързва новия възглед с пропадането на изследователния съд; счита го за съществена стъпка.³²
8. В нашия оригинален контекст като народ, сама по

28 Виж Ръкописът *Ледников възглед*, с. 79

29 Пак там – с. 67

30 Пак там – с. 129

31 Пак там – с. 129

32 Пак там – с. 395, 396

себе си “ежедневната” не била открояваща се, жизненоважна или водеща доктрина, както казва и Елън Уайт (но така или иначе тя е истина). Но изоставянето на тази привидно маловажна истина създава объркване, което задейства едно трагично отричане на нашата доктрина за светилището.

Приложение А — Изявлението на Елън Уайт от 1851 г.

“Във връзка с `ежедневната` от Даниил 8:12 аз виждах, че думата `жертва` беше добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилния възглед за нея на онези които са издигнали вика за часа на съда.”³³

Поддръжниците на възгледа на Конради казват, че това е едно „несъвършено твърдение” що се отнася до това, че намерението на авторката е било да издигне „времето.”

Обаче, възможно ли е Бог да е имал по-дълбока цел, когато й е дал привидно неуместни подробности за това видение, за да запази тълкуванието срещу възгледа за Антиох Епифан и последвалото изоставяне на 1844 г. и доктрината за светилището?

Ако това е така, то твърдението трудно би могло да бъде „несъвършено“. “Изминалите петдесет години [написано е 1905 г.] не са намалили нито една йота или принцип на нашата вяра. ... Нито една дума не е променена, нито отречена. Това за което Святият Дух свидетелстваше, че е истина след отминаването на времето на нашето голямо разочарование, е солидна основа на истината ... [която] ни е направила това което сме – Адвентисти от Седмия Ден.”³⁴ Би ли могло това да се приложи като коментар на „ежедневната“?

А. “Почти незабележимо традициите на езичеството проправиха пътя сив християнската църква... въздържани за известно време от преследванията, които църквата претърпя от езичеството. Но... в ранната част на четвъртото столетие... делото на

33 *Ранни писания* – с. 74, 75 в оригинал, Гл. 18 Времето на събирането – Параграф 2

34 *Специални свидетелства*, Серия Б, № 7, с. 57, 58.

покварата напредна бързо. Макар и да изглеждаше подчинено, езичеството стана победител. ... Неговите доктрини, церемонии и суевория бяха внедрени във вярата и поклонението на изповядващите се за последователи на Христос.”

“Този компромис между езичеството и християнството доведе доразвитието на ‘човека на греха’ предсказан в пророчеството.... Тази гигантска система на фалшива религия е един шедьовър на сатанинската сила.”³⁵

Б. “В шестото столетие, папството се било установило напълно. ...Езичеството дало място на папството.”³⁶

Дали твърдение (А) коментира дейността загатната от Данииловата употреба на *рум* в 8:11, а (Б) премахването или отстраняването от папството на политическата (военна) сила на езичеството в Данииловата употреба на *сур* 11:31? Ако е така, тук ние имаме една твърда подкрепа за възгледа на пионерите и една непреднамерена демонстрация на забележителната последователност в писанията на Елън Уайт за един период от над половин столетие, започвайки от Ранни писания (1850 г.) истигайки до Великата борба (1911 г.).

Приложение Б — Един буквален превод на *ха тамид*

Пасажи в Даниил

8:11 Чак до началника на войнството се възвеличи [малкият рог] и отне от [срещу] него *ха тамид* беше въздигната [въздигната, възвишена, асимилирана, внедрена]; и мястото [щабовете, базата] на светилището му [*микдаш*, посветено място, центърът на езичеството] беше съборено [презряно, съборено, преобърнато].

8:12а И войнството [*тсаба*, отстъпилата църква] беше предадено заедно с *ха тамид* в престъплението [*ха тамид бе пеша*].

8:12б Ихвърли на земята истината, и работеше и просперираше.

35 *Великата борба* – с. 49, 50. Гл. 3 Епоха на духовна тъмнина – Параграф 1-5

36 Пак там – с. 54, Параграф 16

- 8:13a Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше:
- 8:13b “Докога се простира видението *ха тамид*, престъплението, което докарва запустение, предаването както на светилището [*кодеш*, винаги се отнася само за святото светилище на Господ] така и на [неговото] войнство на потъпкване?”
- 8:14 И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини — тогава светилището ще бъде отново в ред.
- 11:31 И сили [военна мощ] ще застанат на негова страна, и те ще омърсят [опозорят, обезчестят] светилището [*микдаш*] на силата [военно убежище, бастион] и ще премахнат [сур, отнесат] *ха тамид*, и ще поставят [позиционират, установяват] мерзостта, която запустява [дори по-лоша от езичеството - папството].
- 12:11 И от времето, когато се премахне [сур, премахне, отстрани] *ха тамид*, за да се постави мерзостта, която докарва запустение, са хиляда двеста и деветдесет дни.

Приложение В — Ние адвентисти от седмия ден ли сме, или баптисти от седмия ден?

Това което ни идентифицира, е истината за светилището:

“Въпросът за светилището отключи тайната на разочарованието от 1844 година. Пред погледа се разкри една завършена система от истини, хармонично свързани една с друга. Те показваха, че Божията ръка бе ръководила великото адвентно движение и разкриваха настоящия дълг, извеждайки на светло позицията и делото на Неговия народ.”³⁷

“Темата за светилището и изследователния съд трябва да бъде ясно разбрана от Божия народ. Всеки сам за себе си се нуждае от познание за положението и делото на своя велик Првосвещеник. Иначе за тях ще бъде невъзможно да упражняват жизнено важната за това време вяра или да заемат желаното от Бога място....”

³⁷ *Великата борба* – с. 423 в оригинал, Гл. 24 В Светая Светих – Параграф 1

.... Небесното светилище е центърът на Христовото дело в полза на човека. То засяга всеки живеещ на земята. Разкрива пред погледите изкупителния план, води ни до самия край на времето и ни показва триумфалния изход от борбата между правдата и греха. Много важно е всички да изследват най-основно тези теми и да бъдат в състояние да отговорят на всеки, който ги запита за основанието на надеждата им.”³⁸

“Сатана постоянно се стреми да въведе фантастични предположения относно светилището, принизявайки по този начин ... службата на Христос за нашето спасение до нещо, което съответства на плътския ум. Той премахва неговата водеща власт от сърцата на вярващите, и на негово място поставя фантастични теории изобретени с цел да осуетят истините за изкуплението, и да унищожи нашата увереност в доктрините, които сме поддържали като святи откакто третата ангелска вест беше дадена за първи път. Така той бини ограбил от вярата ни в самата вест, която ни е направила отделен народ и е придала характер и сила на нашето дело.”³⁹

Приложение Г — Кратки биографични подробности за споменатите личности

Ендрюс, Дж. Н.: Първият адвентен учен и теолог от периода след 1844 г.

Белинджър, А. Ф.: Бивш пастор на Адвентистите от Седмия Ден, който напуснал църквата, **противопоставяйки се на учението за светилището.**

Барнхаус, Доналд Грей: Пастор от Пенсилвания, основател на списание Вечност, ключов участник в диалозите от Конференцията през 50-те на 20-ти век с неадвентни теолози.

38 *Великата борба* - с. 488, 489 в оригинал, Гл 28 Изследователният съд – Параграф 28, 29

39 *Великата борба* - с. 488, 489 в оригинал, Гл 28 Изследователният съд – Параграф 28, 29

Бринсмийд, Робърт: Австралийски водач на едно независимо служение, което в последствие започнало да поддържа „реформистката“ теология на Дезмънд Форд.

Брус, А. Б.: Консервативен шотландски теолог от 19-то столетие.

Конради, Луис, Р.: Водач на делото на Адвентистите от Седмия Ден в Европа в продължение на десетилетия.

Котрел, Реймънд: Учен от Генералната Конференция, който бил един от редакторите на Адвентния библейски коментар.

Даниелс, А. Дж.: Президент на Генералната Конференция за периода 1901-1922 г.

Флечър, У. А.: Президент на австралийската конференция, който напуснал църквата заради доктрината за светилището.

Форд, Дезмънд: Бивш пастор на църквата на Адвентистите от Седмия Ден и професор в колежа, който основал едно независимо служение познато като Неограничените Добри Новини.

Фруум, Л. Е.: Изтъкнат учен и историк на Генералната Конференция.

Джилбърт, Ф. К.: Обърнат към адвентизма юдеин, който станал пастор и лидер в Генералната Конференция.

Грийв, Р.: Президент на австралийската конференция, който напуснал църквата и бил опонент на доктрината за светилището.

Хаскъл, С. Н.: Адвентен пионер, мисионер и библейски учител, силен поддръжник на Елън Уайт.

Хилгърт, Ърл: Учител в Семинарията на Университета Ендрюс, напуснал църквата във връзка с опозиция срещу учението за светилището.

Джеймс, Норман: Син на адвентен колежански професор, който подкрепял Форд.

Джонсън, О. А.: Изтъкнат библейски учител, верен на Елън Уайт.

Джоунс, А. Т.: Един от двамата млади служители, които „Господ изпрати с най-скъпоценна вест.“

Линдзъл, Харолд: Известен евангелски учител от 60-те на 20-ти век.

Лафбъроу, Дж. Н.: Адвентен пионер от периода след 1844 г.

Олсън, У. Х.: Независим критик, който се противопоставял на адвентизма.

Прескът, У. У.: Първоначално се противопоставил на вестта от 1888 г., а по-късно я прогласявал мощно в Австралия (1895 г.). Загубил убеждението си във вестта за светилището, когато приел „новия възглед“ за „ежедневната.“

Ричардс, Х. М. С., Ст.: Основател на *Гласът на пророчеството*.

Смит, Урия: Редактор на църковния вестник, Ривю енд Херълд, по времето на Елън Уайт; автор на „Мисли върху Даниил и Откровението“.

Снайд, Харолд: Колежански професор на Адвентистите от Седмия Ден, напуснал църквата заради противопоставяне срещу доктрината за светилището.

Стар, Дж. Б.: Мисионер в Австралия, съвременник и поддръжник на Елън Уайт.

Уагонър, Е. Дж.: Другият от онези двама (Джоунс и Уагонър).

Уалвуурд, Джон: Баптистки пастори теолог, професор в Теологичната Семинария на Далас.

Авторът на това изложение: Бивш презвитерианец, става Адвентист от Седмия Ден в 1929 г., посещава Южния Колеж Джуниър (Колидждейл) 1933-35 г. докато Снайд преподава

там, завършва Колумбийския Колеж на Съединението 1939 г., назначен като пастор през 1945 г., мисионер в Уганда и Кения 1945-65 г., завършва магистратура по теология в Университетската Семинария Ендрюс през 1965 г. (с Хилгърт за професор), служил като пастор в Югоизточната Калифорнийска Конференция, изпратен в Африка като Консултант на всички Адвентни Редактори 1979-85 г. (по което време пише това изложение), сега служи като член на редакторския съвет на Комитета за изучаването на вестта от 1888 г., и като местен старейшина в домашна църква в Северната Калифорнийска Конференция.

Писмо на Джилбърт до Уошбърн

Това е едно разяснително писмо до Дж. С. Уошбърн във връзка с това как е било записано едно интервю (също включено в този документ) със сестра Уайт.

10-ти юни, 1945 г.

Старейшина Дж. С. Уошбърн
#404½ ул. У. Вашингтон
Хагърстаун, Мериленд

Скъпи братко Уошбърн:-

Получих писмото ти вчера и се радвам да науча, че отново си у дома, и се надявам, че си прекарал добре по време на престоя си в Тахома Парк.

Прилагам това копие на статия, или по-скоро интервю, което имах със сестра Уайт. Трябва да ти кажа следното относно това интервю. Моля, помни, че сестра Уайт не го е написала. Тя започна да ми казва някои неща. От начина по който тя започна да говори, веднага разбрах, че това, което имаше да каже, е важно. Затова взех един молив и записах това което тя каза. След това, при първа възможност, след като тя престана да ми разказва, аз транспонирах на машина това което беше казала, което бях написал на хартията докато тя говореше, и резултатът е това което съм приложил. Там присъстваше сестра МакЕнтърфър – нейна се-

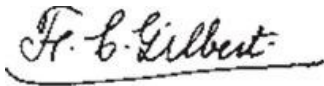
кретарка, болногледачка и спътница, По време на интервюто се чувствах сигурен.

Чувствах че е нужно да ти дам това обяснение, така че, в случай че имаш възможност да кажеш нещо на някого за това, да имаш пряко представен въпроса, и никой, нито ти, нито аз, да не се окажем с погрешна обратна връзка.

Не познавам никои други двама, освен ти и аз, които имат този документ. Затова мислих, че може да е добре да знаеш това.

Винаги се радвам да те чуя. Дано някой път да мога да ти изпратя една или две статии, които да са ти интересни.

Искрено твой брат в Христос,

[подписано] Ф. К. Джилбърт

Едно интервю със сестра Уайт на Св. Елена, 8-ми юни, 1910 г.

Беше отправено едно изобличение към Даниелс и Прескът по време на Генералната Конференция във Вашингтон. Прескът искаше да вмъкне себе си и своите идеи в умовете на хората. Ако го направеше, аз знаех, че той би се отстранил. Ние трябва да дадем на хората една изпитваща вест и не искаме хората да се развълнуват от някакъв малък въпрос, който не касае нашето спасение. Това което те се опитват да направят е да измислят много точки и запетаи.

Беше ми показан случаят на Прескът и видях, че той трябва да бъде ангажиран с по-добро дело. Беше ни показан един вестник, към който той гледаше, и работеше над него и се опитваше да намери нещо което беше различно от това което имаха другите хора. В това нямаше нищо което да е било от полза за хората; и затова те трябваше да прекарват времето си в разпространяване

на вестта, и в извършване на делото, което трябва да бъде извършено в градовете.

Трябваше да издигат нещо ново и разбира се, правейки това те не биха дали никакъв шанс на по-възрастните братя в каузата да кажат нещо, което тези по-стари братя знаеха във връзка с ранните дни на вестта. В делото което вършат те отнемат часове след часове от времето на хората, и всичко това е за едно нищо. Имаме да решим един въпрос на живот и смърт, и това което е нужно, е да учим хората как да посрещнат тази велика, жизненоважна и изпитваща вест.

Когато те не приеха моята изобличителна вест, аз знаех какво ще направят, и аз знаех какво ще направи Даниелс с развълнуването на целия народ. Не писах до Прескът, защото съпругата му е толкова болна, и затова не ми се виждаше добре да му пиша по онова време. Даниелс беше тук, за да се срещне с мен, а аз не желяех да го виждам в каквато и да е връзка, и нямах нищо да му казвам [с. -2-] за каквото и да. Относно тази *ежедневна*, която те се опитват да измислят, няма нищо в нея, и това не е изпитваща характера точка. Това което ние искаме да знаем е относно нещата, които са жизненоважни, и които засягат нашето спасение.

Народът въобще няма нужда да се захваща с нещо такова; те ще отклонят народа от реалното жизненоважно дело на вестта, и в това за което агитират, няма нищо от каквото и да е последствие. Тъкмо пишех до старейшината Даниелс да завърши делото в градовете. Това е делото което трябва да се завърши, и те не трябва да се безпокоят с онези други неща. Когато бях във Вашингтон, изглежда имаше нещо, което просто беше обхванало умовете им, и изглежда аз не успях да ги достигна. Не трябва да имаме нищо общо с този въпрос за ежедневната; умовете ни трябва да са насочени към по-важните въпроси на вестта.

Когато им представих моята вест и видях по какъв начин се отнасят към нея, разбрах, че Господ ще действа срещу тях. Знаех че ще действат срещу моята вест, и тогава хората не биха мислили, че има каквото и да е във вестта ми. Те отклоняват умовете на хората от изпитващата вест за това време. Писах му и му казаха, че той показва себе си като неподготвен да бъде президент на

Генералната конференция. Той показваше, че не е човекът, който трябва заема президентското място.

Ако тази вест за *ежедневната* беше изпитваща вест, Господ щеше да ми покаже. Тези хора не виждат края на това нещо от началото. Делото което вършат, разделя Божия народ и отклонява умовете им от изпитващите истини за тези последни времена. Напълно отказвам да виждам който и да е от онези, които са ангажирани с това дело.

Дадената ми от Бога светлина е, че брат Даниелс е заемал достатъчно президентския пост. Той беше там, толкова колкото Бог искаше. Когато идва тук и отклонява хората [с. 3], Бог вече не се нуждае от него като президент на Генералната конференция, и ми беше казано повече да не разговарям с него за което и да е от тези неща.

Не бих желала да се виждам с Даниелс по този въпрос, и не бих искала да си разменям и една дума с него. Молиха ми се да имам разговор с него, но аз въобще не желая това. Те разбуниха умовете на хората с тези неща.

Бог изпитва тези хора и те показват как стоят в изпита, и как стоят по отношения на Свидетелствата. Чрез действията си те показаха колко доверие имат в Свидетелствата. Беше ми казано да предупредя нашия народ да нямат нищо общо с това което те учат. Те не трябва въобще да обръщат внимание на това, тъй като в него няма и едно нещо, което да си струва; те трябва да имат нещо което никой друг няма. Няма изпит в тази връзка; няма въпрос на живот и смърт в това, целта на това е просто да отклони ума, и да отклони вниманието от истината за това време. Виждаш че няма нищо в него, и дадената ми светлина бе, че ми е забранено от Господ да слушам това.

Аз изразих ясно, че нямам и частица увереност в това. Видях че те имат вестник в ръцете си и искаха да огласят този въпрос в Лома Линда; но видях, че аз не трябва да имам нищо общо с това, и че няма какво да се направи повече в тази връзка.

Видях защо Даниелс разпространяваше трескаво това нещо от място на място; защото знаеше, че аз щях да действам про-

тив това. Ето защо аз знам, че те не устояха в изпита. Разбрах че те няма да го приемат. Дошло е времето, когато неговото президентство трябва да се прекрати. Той е бил твърде дълго в него. Цялото нещо което правят е една схема на дявола. Той беше президент прекалено дълго, и повече не трябва да бъде там.

F. L. Gilbert

Следвахме ли хитро измислени басни?

Долу в машинното на Милъровата доктринална система се помещава един жизнено важен компонент в закотвянето на 1844 г. като край на пророчеството за 2300 години от Даниил осма глава. Този компоненте въпросът за *ежедневната*. Развитата от Милър система била съставена внимателно, за да може да посрещне презрението, подигравките и неверието на един непокорен и нещастен християнски свят.

Пророческата рамка на Милъровата система формира гръбнака на Среднощния вик, а Среднощният вик осветлява пътеката по целия път до Божия град. Не трябва да премахваме нито един щифт от тази основа. Един от главните щифтовете на тази система е въпросът за ежедневната. Ако премахнете този щифт, датата 1844 г. става уязвима както срещу претеризма, така и срещу футуризма. Възгледът на Милър за ежедневната играе жизненоважна роля в запазването на историческото разбиране на пророческите книги Даниил и Откровение.

Много и различни са били усилията за събарянето на тази система, но Среднощният вик ще продължи да се доказва като светлина на пътеката през целия път до Божия град и ще продължи да предоставя безопасен пасаж за нозете на верните Божиите деца.

Мараната Медия
maranathamedia.bg